

Sygn. akt VI GC 1280/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko:

(...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 239,85 zł (dwieście trzydzieści dziewięć złotych osiemdziesiąt pięć groszy) z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 1 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 167,00 złotych (sto sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1280/16/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1 kwietnia 2016 roku wniesionym do Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach przez (...) sp. z o.o. w K. przeciwko (...) S.A. w W., powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kwoty 239,85 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę liczonymi od dnia 1 kwietnia 2016 roku oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 22 czerwca 2015 r. samochód osobowy marki M. (...) stanowiący własność M. Ć. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwana. Powódka zawarła z poszkodowanym umowę najmu samochodu zastępczego marki K. C. nr rej. (...), gdyż samochód był poszkodowanemu niezbędny w celu zaspokajania zwykłych potrzeb życia codzienne. Zastępczy samochód był wynajmowany przez okres 3 dni tj. w czasie koniecznym do naprawy samochodu zastępczego. Stawka dobowa najmu została ustalona na kwotę 209,10 zł brutto. Dnia 19 sierpnia 2016 r. powódka nabyła od poszkodowanego w drodze umowy cesji wierzytelności, wierzytelność przysługująca poszkodowanemu od pozwanej z tytułu kosztów najmu samochodu zastępczego. Opłata za wynajem samochodu została udokumentowana fakturą VAT nr (...) z dnia 20 sierpnia 2015 r. w łącznej kwocie 627,30 zł brutto. Powód przesłał pozwanej pełną dokumentację

konieczną do wypłaty odszkodowania. Następnie wobec braku reakcji strony pozwanej, powódka pismem z dnia 4 września 2015 r. wezwała pozwaną do zapłaty kwoty wynikającej z przedłożonej faktury VAT. W odpowiedzi tytułem odszkodowania za wynajem samochodu zastępczego pozwana wypłaciła jedynie w część żądanej kwoty tj. 387,45 zł dokonując weryfikacji dobowej stawki najmu do kwoty 129,15 zł.

Postanowieniem z dnia 2 maja 2016 r. Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do Sądu Rejonowego w Tychach – Wydziału Gospodarczego.

W dniu 22 września 2016 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Tychach Wydziale VI Gospodarczy w sprawie o sygn. akt VI GNc 1878/16/5 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(...) S.A. w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całość oraz wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana podniosła, że w toku postępowania likwidacyjnego w trakcie rozmowy telefonicznej dotyczącej zgłoszenia przedmiotowej szkody poza potwierdzeniem przyjęcia zgłoszenia szkody poinformowała poszkodowanego, iż w ramach likwidacji szkody oferuje możliwość zorganizowania wynajmu samochodu zastępczego oraz że w razie wystąpienia konieczności najmu pojazdu zastępczego poszkodowany powinien poinformować pozwaną o tym fakcie. W przypadku nieskorzystania z oferty pozwanej i udokumentowania poniesienia wyższych kosztów najmu samochodu zastępczego koszty te zostaną zweryfikowane do poziomu oferty pozwanej. Poszkodowany pomimo uzyskania informacji o możliwości skorzystania z najmu organizowanego przez pozwaną nie skorzystał z niej, co w ocenie pozwanej spowodowało bezpodstawne zwiększenie się zobowiązania pozwanej pomimo ciężącego na pozwanym obowiązku podejmowania działań zmierzających od minimalizacji szkody.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 22 czerwca 2015 r. samochód osobowy marki M. (...) nr rej. (...) stanowiący własność M. Ć. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawy szkody jest pozwana. W dniu 17 sierpnia 2015 r. powódka zawarła z poszkodowanym umowę najmu pojazdu zastępczego, w związku ze zdarzeniem objętym odpowiedzialnością cywilną pozwanej. Przedmiotem najmu był samochód K. C. nr rej. (...). Strony w umowie ustaliły stawkę za wynajem w kwocie 209,10 złotych brutto za dobę. Samochód był wynajmowany w okresie od 17 sierpnia 2016 r. przez okres 3 dni. Pojazd był poszkodowanemu niezbędny do codziennych dojazdów do pracy, na siłownię i basen oraz do dojazdów do rodziców.

Dowód: umowa najmu pojazdu zastępczego (k. 20), akta szkody na płycie CD (k. 109a), wniosek o pojazd zastępczy (k. 19).

W dniu 19 sierpnia 2015 r. poszkodowany zawarł z powódką umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 22 czerwca 2015 r.

Dowody: umowa cesji wierzytelności (k. 21-22).

W dniu 20 sierpnia 2015 r. powódka wystawiła na rzecz poszkodowanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 627,30 zł brutto.

Dowód: faktura VAT (k. 23), potwierdzenie nadania (k. 24-25).

Wezwaniem do zapłaty z dnia 4 września 2015 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 627,30 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 26-27).

Decyzją z dnia 10 września 2015 r. pozwana przyznała odszkodowanie w kwocie 387,45 zł wskazując, że zweryfikowała dobową stawkę najmu do kwoty 105,00 zł netto.

Dowód: decyzja (k. 28).

Rynkowa dobową stawką za wynajęcie pojazdu zastępczego należącego do klasy C tj. 209,10 złotych brutto za dobę przyjęta przez powódkę nie odbiegała od średnich stawek obowiązujących na rynku lokalnym.

Dowód: wydruk cenników (k. 29-30, 64-78), umowa o współpracy (k. 61-63)

Oceniając materiał dowody Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, gdyż nie zostały zakwestionowane przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez (...) sp. z o.o. w K. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłanek należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem, a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Z kolei zgodnie z art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w artykule 435 § 1 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednocześnie zgodnie z § 2 w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności. Zgodnie z art. 435 § 1 k.c. prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Pozwana nie kwestionowała, że doszło do wypadku objętego umową ubezpieczenia w okresie ochrony ubezpieczeniowej oraz że pomiędzy tym zdarzeniem, a zaistniałą szkodą istnieje związek przyczynowo-skutkowy.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania. Spornym pomiędzy stronami natomiast okazała się wysokość stawki dobowej za najem pojazdu zastępczego.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Należy wskazać, iż w Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 r. o sygn. III CZP 32/03 wskazał, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Nadto Sąd Najwyższy wskazał, iż przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczenia, która może być zróżnicowana, nie kompensowałoby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte przez podmiot dokonujący naprawy były wyższe od przeciętnych (wyrok SN z 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004, nr 4, poz. 51).

W zakresie stawki wynajmu powódka zastosowała stawkę w wysokości 209,10 zł brutto za dobę najmu pojazdu zastępczego klasy C, wskazując w toku postępowania, iż zastosowana przez nią stawka mieści się w granicach średnich stawek stosowanych przez inne podmioty wynajmujące samochody zastępcze. Pozwana natomiast uznała, iż jest to stawka wygórowana, weryfikując tym samym wysokość stawki do kwoty 105,00 zł netto. W ocenie Sądu powódka wykazała stosownie do art. 6 k.c. za pomocą przedłożonych cenników, iż stawka przyjęta przez stronę powodową w wysokości 209,10 zł brutto za dobę mieści się w granicach średnich stawek za wynajem samochodu zastępczego klasy C i jednocześnie nie jest nadmiernie wygórowana. Nadto pamiętać należy, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania zakładu świadczącego swoje usługi najtaniej, dlatego też Sąd nie mógł się zgodzić z pozwaną, co do podniesionego przez nią zarzutu, iż powódka zastosowała stawkę zawyżoną odbiegającą od stosowanych u innych usługodawców, zwłaszcza, że powódka przedstawiła na poparcie stawianych przez nią twierdzeń stosowne cenniki potwierdzające zasadność przyjętej stawki.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Uwzględniając treść art. 6 k.c. trzeba stwierdzić, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (OSNP 1998/18/537). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (OSNC 1997/6-7/76 Przegląd Sądowy 2001/4/81). Innymi słowy na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa.

Pozwana w treści sprzeciwu podnosiła, że poinformowała poszkodowanego, iż w ramach likwidacji szkody oferuje możliwość zorganizowania wynajmu samochodu zastępczego oraz, że w przypadku nieskorzystania z oferty pozwanej i udokumentowania poniesienia wyższych kosztów najmu samochodu zastępczego koszty te zostaną zweryfikowane do poziomu oferty pozwanej. Strona pozwana w sprzeciwie wskazywała, że powyższe może wykazać za pomocą nagrania rozmowy telefonicznej, które miało znajdować się w aktach szkody. Jednak w dołączonych do niniejszej sprawy aktach szkody na płycie CD, brak było powyższego nagrania. Zatem strona pozwana nie sprostowała ciężarowi udowodnienia faktu poinformowania pozwanego o możliwości zorganizowania wynajmu samochodu zastępczego. Ponadto z samego pisma strony pozwanej wynika, że nawet jeśli doszło do poinformowania pozwanego o możliwości zorganizowania wynajmu samochodu zastępczego to stanowiło to jedynie ofertę.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzono na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c. od pozwanej na rzecz powódki kwotę 239,85 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Powódka domagała się ustawowych odsetek za opóźnienie od dnia 1 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 30,00 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 120,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego co daje łączną kwotę 167,00 zł.

SSR Jolanta Brzęk